

Vi ste informacija

U sklopu "Media America" protežemo se informacijskim prostorom koji je psihološki stvaran kao što je zemljopisni prostor fizički stvaran. Drugim riječima, TV se ne može razumjeti kao prikaz fizičke stvarnosti. TV nije ekstenzija bilo čega drugoga. Ona je svoja vlastita stvarnost. *(Biste li se u vlastitome domu ponašali kao u emisiji Dicka Cavetta?)*

Televizija je također prirodno bogatstvo. Ne samo da se fizički koristi javnim prostorom (radiovalovima i kablovima), već je televizija ujedno i psihološki prostor što ga nastanjuje naša kolektivna inteligencija.

Većina ljudi osjeća da pati od prevelike količine informacija, što je analogno zagađivanju. Bombardirani elektronskim podražajima, osjećaju da je previše onoga što treba znati, a premalo vremena za spoznavanje.

Možemo dodati tome i neizmjernu psihološku manipulaciju prihvatljivog ponašanja modeli-

ma, koji su u većini slučajeva generirani slikama propagandnih materijala.

Ne postoje oruđa kojima biste se branili ako prihvatite samo jednosmjernu informacijsku tehnologiju. Nema načina na koji možete afirmirati vlastite vrijednosti kao informacije, ni načina da budete informacija jednako koliko i, recimo, Walter Cronkite.

Jer postoji jedinstvena kibernetika osobnosti urođena elektronskoj kulturi. Tradicionalna ju je psihologija malo istražila. U stvari, kada se psihijatri koriste videomaterijalima u terapiji, čine to kako bi iznova potvrdili druge analitičke strukture. Zaključili su jedino da vam videozapis dopušta da ekstrapolirate ponašanje za osjetljiviju analizu. Ni jedan nije izrazio mišljenje kako bi videovrpca mogla biti terapeutsko sredstvo jedinstveno primjenjivo u elektronskoj kulturi.

Ako um ne shvaćate kao zatvorenu cjelinu neovisnu o vanjskim podražajima, nego kao entitet

koji je određen jedino tim podražajima, onda oni više nisu vanjski. Unutrašnje i vanjsko postaje nerazdvojivo i, kako svatko tko je ikad bio napušen zna, zamjenjivo.

Paul Ryan nudi najrazumljiviji opis tog iskustva. On to naziva "informacija koja se okreće prema unutra".

Drugim riječima, posjedujemo različite mentalne skupove ili programe kojima filtriramo unos podataka. "Predodžba o sebi" i "obiteljske veze" primjeri su takve vrste softvera.

No nismo samo u odnosu sa sobom ili sa svojim obiteljima, nego i sa slikama koje imamo o istima, što Paul naziva referentnim sustavima. Kada iskustvo koje imamo opet unesemo u iskustvo, to jest okrenemo ga prema unutra, referiramo se na sebe same.

Videozapis je sredstvo kojim se taj postupak eksternalizira i pojačava. Kada zapis postane internaliziran (to jest upamćen), tada je on umapiran i djeluje kao uporište kojim se pojačava kibernetički sustav. Paul to naziva "samoprocesiranjem".

Umanjeni osjećaj vlastite vrijednosti je uobičajena boljka djece iz sirotinjskih četvrti, a plod je televizijskog bombardiranja i nametanja ljudi i ponašanja koja su djeci strana, ali usprkos tome poželjna. Ulično ponašanje posebno (i to vrijedi naročito za *Ulicu Sezam*) u mediju ne dobiva svoju potvrdu, iako je ulično ponašanje često najbogatije i najmaštovitije od sviju.

Stvaranje videozapisa o sebi i prijateljima ponajprije je čista zabava. No to je također i sredstvo upoznavanja samog sebe, te sredstvo borbe

protiv obrazaca ponašanja superzvijezda koje nameću mediji. S vrpcom, biti svoj - vrijednost je za sebe. (Što bi moglo uzrokovati revoluciju u modi i kozmetici kada povratna sprega videa postane svima dostupna.)

ulomak iz knjige Michael Shamberg: *Guerilla Television*, 1971., Holt, Rinehart and Winston, New York-Chicago-San Francisco

"Guerilla Television" kulturna je knjiga mnogim umjetnicima koji su se razvijali i radili krajem 60-ih i početkom 70-ih godina, aktivističko štivo puno optimizma koje čitatelja nagovara da se bavi sobom i drugima posredstvom video tj. televizijskog medija. Televizijska gerila je pojam nastao krajem 60-ih i odnosi se na drugačiji pristup mediju koji se zalaže za uličnu i lokalnu televiziju ("*street tv*", "*community tv*"), odnosno za decentralizaciju medijske moći i fragmentaciju medijskog prostora. Knjiga daje upute kako i zašto raditi svoju televiziju, kako kupiti opremu, kako oblikovati program, a pisana je na iskustvima nekoliko umjetničkih skupina koje su počele raditi 1968. Autor se ne zalaže za ometanje signala javne televizije, što se u to doba često radilo, nego za konstruktivnu i kreativnu pobunu protiv uniformiranosti medijskog prostora. Inače, u SAD-u tv prijemnici pušteni su u prodaju 1946. i tada je emitiralo 6 postaja. 1950. pojavljuje se prva obrazovna postaja na sveučilištu u lowi, a 1971. pojavljuje se i prva od niza lokalnih tv postaja koju vode umjetnici ("*Media Bus*").

